

Въспоминанието за Огнянова замрачи всички лица. Неговата загуба оставяше една празниота, като пропасть, въ срѣдата имъ. Тѣ се спогледахъ и се умислихъ мрачно. Трагическия образъ на Огнянова се испрѣчваше прѣдъ тѣхъ, кървавъ и ужасенъ, но неуловимъ. На всички тежеше крушумъ на гърдитѣ... Гаче имъ бѣше съвѣстно, че тѣ живѣятъ, когато героятъ е умрѣлъ.

VIII.

Колчови вълнения.

Нѣкакво бързо тичане по пруста привлѣче вниманието имъ. Наставахъ да виджтъ изъ прозореца. Но стъпкитѣ вече се чувахъ задъ вратата.

— Колчо бѣше това! каза Нетковичъ.

— Ти не си видѣлъ добрѣ, възрази Мичо; — какъ може слѣпъ човѣкъ така да припка?

— Тая работа не е оферна, заблѣжи погъ Димчо.

Членоветѣ неволно поистръгнахъ. Вратата се хлопна или по-добрѣ издъни.

Колчо се втурна, като вихъръ, вхтрѣ. Той се задъхваше.

Всички очаквахъ приковани.

— Наши хора ли сж тука? попита съ прѣкъснатъ гласъ.

— Сѣ наши; какво е Колчо? попита бай Мичо.

— Вива! да живѣй! радостъ и слава! радвайте се, братя! Полудѣйте и азъ ще полудѣж! викаше Колчо, като безуменъ, хвърли си феса на горѣ, плѣскаше съ ржцѣ, скачаше единъ аршинъ високо, напина случайно бай Мича и ве да го цалува по устата, по бузитѣ, по ушитѣ, по рамото ... и да го дави. Бай Мичо се оттегли постреснжтъ. Тоя неестественъ, истерически припадкъ отъ радостъ порази всичкитѣ. Помислихъ, че е исхвъркнжло витлото на бѣдния слѣпецъ.